

“মৰমৰ সন্তানসকল - এইখন অনাদি অবিনাশী ৰটি খোৱা (পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত) ড্ৰামা (নাটক), ইয়াত যিটো দৃশ্য পাৰ হৈ গ'ল, সেয়া আকৌ কল্পৰ পাচতহে ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব, সেয়েহে সদায় নিচিন্ত হৈ থাকিব।”

প্ৰশ্ন: এইখন সৃষ্টি নিজৰ তমোপ্ৰধান অৱস্থাত আহি উপনীত হৈছে, ইয়াৰ লক্ষণবোৰ কি?

উত্তৰ: দিনে-প্ৰতিদিনে উপদ্ৰৱ হৈ থাকে, কিমান ভয়ংকৰ হৈ গৈ আছে। চোৰে কেনেকৈ মাৰ-পিট কৰি লুটি লৈ যায়। আবতৰীয়া বৰষুণ হৈ থাকে। কিমান লোকচান হৈ যায়। এই সকলোবোৰ হৈছে তমোপ্ৰধান অৱস্থাৰ লক্ষণ। তমোপ্ৰধান প্ৰকৃতিয়ে দুখ দি থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে ড্ৰামাৰ ৰহস্যক জানা সেয়েহে কোৱা নাথিং নিউ (একো নতুন নহয়)।

ওঁম শান্তি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত জ্ঞানৰ বৰ্ষা হৈ আছে। তোমালোক হৈছে সংগমযুগী আৰু বাকী যি মনুষ্য আছে সকলো কলিযুগী। বৰ্তমান সময়ত জগতত অনেক মত-মতান্তৰ আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰতো হৈছে এটাই মত যিটো ভগৱানৰ পৰাই পোৱা যায়। সেই লোকসকলে ভক্তি মৰ্গত জপ-তপ-তীৰ্থ আদি যি কৰে তেওঁলোকে ভাবে যে এই সকলো ৰাস্তা ভগৱানক পোৱাৰ বাবেই। এনেকৈ কয় যে ভক্তিৰ পাচতহে ভগৱান প্ৰাপ্তি হ'ব। কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে ভক্তি কেতিয়া আৰম্ভ হয় আৰু কেতিয়ালৈকে চলি থাকে। কেৱল কৈ দিয়ে যে ভক্তিৰ দ্বাৰা ভগৱানক পাবা সেয়েহে অনেক প্ৰকাৰৰ ভক্তি কৰি আহিছে। এইটোও নিজে বুজি পায় যে পৰম্পৰাগতভাৱে আমি ভক্তি কৰি আহিছোঁ। এদিন নিশ্চয় ভগৱানক পাম। কোনোবা নহয় কোনোবা ৰূপত ভগৱানক পাম। (ভগৱানে) কি কৰিব? নিশ্চয় সংগতি দিব কিয়নো তেওঁ হয়ৈ সকলোৰে সংগতি দাতা। যদিও ভিন্ন ভিন্ন মহিমা গায়, কয় যে ভগৱান পতিত-পাৱন হয়, জ্ঞানৰ সাগৰ হয় কিন্তু ভগৱান কোন হয়, কেতিয়া আহিব, এয়াও নাজানে। জ্ঞানৰ দ্বাৰাই সংগতি হয়। এইটোও জানে যে ভগৱান নিৰাকাৰ। যেনেকৈ আমি আত্মাসকলো নিৰাকাৰ, পাচত শৰীৰ লওঁ। আমি আত্মাসকলো পিতাৰ লগত পৰমধাম নিবাসী হওঁ। আমি ইয়াৰ বাসিন্দা নহয়। ক'ৰ বাসিন্দা সেইটোও যথার্থ ৰীতিৰে নকয়। কোনোবাইতো ভাবে - আমি স্বৰ্গলৈ গুছি যাম। এতিয়া পোনে পোনে স্বৰ্গলৈতো কোনেও যাব নোৱাৰে। কোনোবাই আকৌ কয় যে পৰমজ্যোতিত বিলীন হৈ যাম। এনেকৈ কোৱাটোও ভুল। আত্মাক বিনাশী কৰি দিয়ে। মোক্ষও পাব নোৱাৰি। যিহেতু এনেকৈ কয় যে পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা.... এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। হিষ্ট্ৰি-জিওগ্ৰাফী (ইতিহাস-ভূগোল) ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হয়। কিন্তু চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে এইটো নাজানে। চক্ৰকো নাজানে, ঈশ্বৰকো নাজানে। ভক্তি মৰ্গত কিমান হাবাথুৰি খায়। ভগৱান কোন হয় এয়া তোমালোকে জানা। ভগৱানক ফাদাৰ (পিতা) বুলিও কয় তেন্তে বুদ্ধিত উদয় হ'ব নালাগে জানো। লৌকিক পিতাও আছে তথাপি আকৌ আমি তেওঁক স্মৰণ কৰোঁ গতিকে দুজন পিতা হৈ গ'ল - লৌকিক আৰু পাৰলৌকিক। সেই পাৰলৌকিক পিতাক লগ পাবলৈ ইমান ভক্তি কৰে। তেওঁ পৰলোকত থাকে। নিৰাকাৰী সৃষ্টিও নিশ্চয় আছে।

তোমালোকে ভালদৰে জানা - মনুষ্যই যি কৰে সেই সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। ৰাৱণ ৰাজ্যত ভক্তিযেই ভক্তি হৈ আহিছে। জ্ঞান থাকিব নোৱাৰে। ভক্তিৰ দ্বাৰা কেতিয়াও সংগতি হ'ব নোৱাৰে। সংগতি কৰোঁতা পিতাক স্মৰণ কৰিলে নিশ্চয় তেওঁ কেতিয়াবা আহি সংগতি কৰিব। তোমালোকে জানা যে এইখন একেবাৰে তমোপ্ৰধান সৃষ্টি। সতোপ্ৰধান আছিল এতিয়া তমোপ্ৰধান, কিমান উপদ্ৰৱ হৈ থাকে। বহুত ভয়ানক হৈ গৈ আছে। চোৰেও লুটি থাকে। কেনেকৈ মাৰপিট কৰি চোৰে ধন লুটি লৈ যায়। এনেকুৱা ঔষধ আছে যিবোৰ নাকত দি অচেতন কৰি দিয়ে। এয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। এইখন বহুত ডাঙৰ বেহদৰ খেল। ইয়াৰ পুনৰাবৃত্তি হ'বলৈ 5 হাজাৰ বছৰ লাগে। খেলো ড্ৰামাৰ নিচিনা। নাটক বুলি কোৱা নহ'ব। নাটকত কোনোবা এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) বেমাৰত পৰিলে সাল-সলনি কৰি লয়। ইয়াততো এনেকুৱা কথা হ'ব নোৱাৰে। এইখনতো হৈছে অনাদি ড্ৰামা। ধৰিলোৱা কোনোবা বেমাৰত পৰিলে তেতিয়া ক'ব এনেকৈ বেমাৰ হোৱাৰ ভূমিকাও ড্ৰামাত আছে। এইখন অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত। আন কাৰোবাক তোমালোকে ড্ৰামা বুলি ক'লে বিবুদ্ধিত পৰিব। তোমালোকে জানা যে এইখন বেহদৰ (অসীমৰ) ড্ৰামা। কল্পৰ পাচত আকৌ এই এক্টৰসকলেই থাকিব। যেনেকৈ এতিয়া বৰষুণ আদি হয়, কল্পৰ পাচত পুনৰ এনেকৈয়ে হ'ব। এই উপদ্ৰৱেই হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা জ্ঞানৰ বৰষুণতো সকলোৰে ওপৰত পৰিব নোৱাৰে কিন্তু এই আৱাজ (ধ্বনি) সকলোৰে কানত অৱশ্যে পৰিব যে জ্ঞান সাগৰ ভগৱানৰ আগমন হৈছে। তোমালোকৰ মুখ্য হৈছে যোগ। জ্ঞানো তোমালোকে শূন্য বাকী বৰষুণতো গোটেই জগততে হয়। তোমালোকৰ যোগৰ দ্বাৰা স্থায়ী শান্তি হৈ যায়। তোমালোকে সকলোকে শুনোৱা যে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিবলৈ ভগৱানৰ

আগমন হৈছে, কিন্তু এনেকুৱাও বহুত আছে যিয়ে নিজকে ভগৱান বুলি ভাবি লয়, তেনেস্থলত তোমালোকক আকৌ কোনে মানিব সেইকাৰণে পিতাই বুজায় - কোটিৰ ভিতৰত কোনোবা ওলাব। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰি জানে যে ভগৱান পিতাৰ আগমন হৈছে। পিতাৰ পৰাতো উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে নহয় জানো। কেনেকৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে সেয়াও বুজাইছে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। মনুষ্যতো দেহ-অভিমানী হৈ গৈছে। পিতাই কয় - মই আহোঁৱেই তেতিয়া যেতিয়া সকলো মনুষ্য আত্মা পতিত হৈ যায়। তোমালোক কিমান তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। এতিয়া মই আহিছোঁ তোমালোকক সতোপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ। কল্পৰ আগতেও মই তোমালোকক এনেকৈ বুজাইছিলোঁ। তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'ব? কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। মই তোমালোকক নিজৰ আৰু ৰচনাৰ পৰিচয় দিবলৈ আহিছোঁ। সেই পিতাক ৰাৱণ ৰাজ্যত সকলোৱে স্মৰণ কৰেই। আত্মাই নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰে। পিতা হয়েই অশৰীৰী, বিন্দু নহয় জানো। তেওঁৰ আকৌ নাম ৰখা হৈছে। তোমালোকক 'শালিগ্ৰাম' বুলি কোৱা হয় আৰু পিতাক 'শিৱ' বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে শৰীৰ অনুসৰি নাম পোৱা। পিতাতো হৈছেই পৰম আত্মা। তেওঁ শৰীৰতো ল'ব (গৰ্ভৰ পৰা জন্ম ল'ব) নালাগে। তেওঁ এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে। এয়া ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ, তেওঁক শিৱ বুলি কোৱা নহ'ব। 'আত্মা' নামতো তোমালোকৰ আছেই আকৌ তোমালোক শৰীৰত আহা। সেই পৰম আত্মা হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা। গতিকে সকলোৰে দুজন পিতা হৈ গ'ল। এজন নিৰাকাৰ, এজন সাকাৰ। এওঁক আকৌ অলৌকিক ৰাণ্ডাৰফুল পিতা বুলি কোৱা হয়। কিমান অনেক সন্তান আছে। মনুষ্যই এইটো বুজি নাপায় - ইমান অনেক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী আছে, এওঁলোক কোন হয়! এইটো কেনেধৰণৰ ধৰ্ম! বুজিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা এই কুমাৰ-কুমাৰী প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ শব্দ নহয় জানো। মা, পিতা, কুমাৰী আৰু কুমাৰ। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে স্মৰণ কৰা - তুমিয়ে মাতা-পিতা..... এতিয়া তোমালোকে মাতা-পিতাক পাইছা, তোমালোকক এডাপ্ট কৰিছে (তুলি লৈছে)। সত্যযুগত এডাপ্ট কৰা নহয়। তাত এডাপ্টেশ্বনৰ নাম নাই। এই শব্দটি ইয়াত আছে। সেয়া হৈছে হৃদৰ পিতা, এওঁ হৈছে বেহৃদৰ পিতা। বেহৃদৰ এডাপ্টেশ্বন। এইটো বুজিবলগীয়া অতি গুঢ় ৰহস্য। তোমালোকে কাকো যথা ৰীতিৰে নুবুজোৱা। প্ৰথমে ভিতৰলৈ কোনোবা আহি যদি সোধে গুৰুৰ দৰ্শন কৰিবলৈ আহিছোঁ, তেতিয়া ক'বা যে এয়া কোনো মন্দিৰ নহয়। বোৰ্ড (ফলক)ত চোৱা কি লিখা আছে! ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী অনেক আছে। এই সকলোবোৰ প্ৰজাপিতাৰ সন্তান হৈ গ'ল। প্ৰজাতো তোমালোকো হোৱা। ভগৱানে সৃষ্টি ৰচনা কৰে, ব্ৰহ্মা মুখ কমলৰ দ্বাৰা আমাক ৰচনা কৰিছে। আমি হৈছোৱেই নতুন সৃষ্টিৰ, তোমালোক হৈছা পুৰণি সৃষ্টিৰ। সংগমযুগত নতুন সৃষ্টিৰ হ'বলগীয়া হয়। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম হোৱাৰ যুগ। তোমালোক সংগমযুগত আছা, তেওঁলোক কলিযুগত আছে, যেন পাৰ্টিচন (বিভাজন) হৈ গ'ল। আজিকালি চোৱা কিমান পাৰ্টিচন আছে। প্ৰত্যেক ধৰ্মৰ লোকে ভাবে আমি নিজৰ প্ৰজাক চম্ভালিম, নিজৰ ধৰ্মক, নিজৰ সমগোত্ৰীয়সকলক সুখত ৰাখিম সেইকাৰণে প্ৰত্যেকে কয়-আমাৰ ৰাজ্যৰ পৰা এইটো বস্তু যাতে বাহিৰলৈ নাযায়। আগতেতো ৰজাৰ গোটেই প্ৰজাৰ ওপৰত হুকুম চলিছিল। ৰজাক মা-বাপ, অন্নদাতা বুলি কৈছিল। এতিয়াতো কোনো ৰজা-ৰাণী কোনো নাই। বেলেগ বেলেগ থও হৈ গ'ল। কিমান উপদ্ৰৱ হৈ থাকে। অকস্মাৎ বানপানী আহি যায়, ভূমিকম্প হৈ থাকে, এই সকলোবোৰ হৈছে দুখৰ মৃত্যু (দুখী হৈ মৃত্যু হোৱা)।

এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে বুজি পোৱা যে আমি সকলো পৰস্পৰ ভাই ভাই হওঁ। গতিকে আমি পৰস্পৰ বহুত মৰমেৰে ক্ষীৰখণ্ড হৈ (মিলাপ্ৰীতিৰে) থাকিব লাগে। আমি এজন পিতাৰ সন্তান সেয়েহে নিজৰ মাজত বহুত মৰম-চেনেহ থকা উচিত। ৰামৰাজ্যত সিংহ-ছাগলী যি একেবাৰে দুৰ্গোৰ শত্ৰু, সিহঁতেও একেলগে জল পান কৰে। ইয়াততো চোৱা ঘৰে ঘৰে কিমান কাজিয়া। দেশসমূহৰ মাজত কাজিয়া, অনেক মত হোৱা বাবে নিজৰ মাজতে কাজিয়া কৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি সকলোৱে অনেক বাৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈছোঁ আকৌ হেৰুৱাইছোঁ অৰ্থাৎ ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হওঁ আৰু পুনৰ পৰাজিত হওঁ। এজন পিতাৰ শ্ৰীমতত আমি বিশ্বৰ মালিক হৈ যাওঁ, সেইকাৰণে তেওঁক উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান বুলি কোৱা হয়। সকলোৰে দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকক সুখৰ মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাই আছে। তোমালোক সন্তানসকল পৰস্পৰ ক্ষীৰখণ্ড হৈ (মিলাপ্ৰীতিৰে) থকা উচিত। জগতত সকলো পৰস্পৰ লুণীয়া পানীৰ দৰে (মিলাপ্ৰীতি নাই)। ইজনে সিজনক মাৰিবলৈ দেৰি নকৰে। তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান হোৱা সেয়েহে ক্ষীৰখণ্ড হোৱা উচিত। তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ হৈ গ'লা। তোমালোক পিতাৰ কিমান সহায়কাৰী হোৱা। পুৰুষোত্তম কৰি তোলাত তোমালোক সহায়ক হোৱা গতিকে অন্তৰত এইটো উদয় হ'ব লাগে - আমি পুৰুষোত্তম হওঁ, তেন্তে আমাৰ মাজত সেই দৈৱীগুণ আছেনে? আসুৰি গুণ থাকিলেতো পিতাৰ সন্তান বুলি ক'ব নোৱাৰে সেইকাৰণে কোৱা হয় - সংগুৰুৰ নিন্দুকৈ পাৰ পাব নোৱাৰে। সেই কলিযুগৰ গুৰুৱে আকৌ এয়া নিজৰ কাৰণে কৈ মনুষ্যক ভয়-ভীত কৰি দিয়ে। সেয়েহে পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - সুসন্তান সেইসকল যিয়ে পিতাৰ নাম উচ্ছল কৰে, ক্ষীৰখণ্ড হৈ (মিলাপ্ৰীতিৰে) থাকে। পিতাই সদায় কয় - ক্ষীৰখণ্ড হৈ থাকিব। লুণীয়া পানী হৈ পৰস্পৰ কাজিয়া নকৰিব। তোমালোক ইয়াতেই ক্ষীৰখণ্ড হ'ব লাগিব। পৰস্পৰ অতি মৰম-চেনেহ থাকিব লাগে কিয়নো তোমালোক ঈশ্বৰৰ সন্তান

নহয় জানো। ঈশ্বৰ ম'ষ্ট লাভলি (অতি মৰমিয়াল) হয় সেইবাবেতো তেওঁক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। গতিকে তোমালোকৰ পৰস্পৰ বহুত মৰম-চেনেহ থকা উচিত। নহ'লেতো পিতাৰ সন্মান হানি কৰাবা। ঈশ্বৰৰ সন্তান পৰস্পৰ লুণীয়া পানী কেনেকৈ হ'ব (কাজিয়া-পেচাল কেনেকৈ কৰিব) পাৰে, তেতিয়া পদ কেনেকৈ পাব পাৰিব। পিতাই বুজায় যে পৰস্পৰ ক্ষীৰথণ্ড হৈ থাকিব। লুণীয়া পানী হ'লে একোৱেই ধাৰণা নহ'ব। যদি পিতাৰ ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) মতে নচলা তেন্তে উচ্চ পদ কেনেকৈ পাব। দেহ-অভিমানত আহিলেহে পৰস্পৰ কাজিয়া কৰে। দেহী-অভিমानी হ'লে কোনো হাই-কাজিয়া নহয়। ঈশ্বৰ পিতাক পাইছা যেতিয়া দৈৱীগুণে ধাৰণ কৰিব লাগে। আত্মা পিতাৰ দৰে হৈ যাব লাগে। যেনেকৈ পিতাৰ পবিত্ৰতা, সুখ, প্ৰেম আদি সকলো আছে, তোমালোকে তেনেকুৱা হ'ব লাগে। নহ'লেতো উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিব। পিট পিতাৰ পৰা উচ্চ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে, যিয়ে বহুতৰে কল্যাণ কৰে, তেওঁলোকেই ৰজা-ৰাণী হ'ব পাৰে। বাকী দাস-দাসী হ'বগৈ। বুজিতো পোৱা নহয় জানো -কোন-কোন কি হ'বগৈ? পঢ়া-শুনা কৰাসকলে নিজেও বুজি পায় - এইটো হিচাপত মই বাবাৰ কি নাম উজ্জ্বল কৰিম। ঈশ্বৰৰ সন্তানতো ম'ষ্ট লাভলি হোৱা উচিত, যাতে যিকোনো লোকে দেখিয়েই আনন্দিত হৈ যায়। বাবাৰো সেইসকলেই প্ৰিয় হ'ব। প্ৰথমে ঘৰখনকতো শুধৰোৱা। প্ৰথমে ঘৰখনক তাৰ পাচত অন্যক শুধৰাব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত কমল ফুলৰ দৰে পবিত্ৰ আৰু ক্ষীৰথণ্ড হৈ থাকিব। কোনোবাই দেখিলেই যাতে কয় - অহো! ইয়াততো স্বৰ্গ বিৰাজমান হৈ আছে। অস্তান কালতো বাবাই নিজেই এনেকুৱা ঘৰ দেখিছে। 6-7টা সন্তানে বিয়া কৰায়ো একেলগে থাকে। সকলোৱে ৰাতিপুৱা উঠি ভক্তি কৰে। ঘৰত একেবাৰে শান্তি বিৰাজমান হৈ থাকে। এয়াতো তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় কুটুম্ব। ৰাজহংস আৰু বগলী একেলগেতো থাকিব নোৱাৰে। তোমালোকতো ৰাজহংস হ'ব লাগে। লুণীয়া পানীৰ দৰে হ'লে বাবা ৰাজী নহ'ব। বাবাই ক'ব - তোমালোকে কিমান নাম বদনাম কৰা। যদি ক্ষীৰথণ্ড হৈ নাথাকা তেন্তে স্বৰ্গত উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিব, বহুত শাস্তি খাব। পিতাৰ হৈ উঠি যদি লুণীয়া পানীৰ দৰে থাকা তেন্তে এশ গুণ শাস্তি খাব। আকৌ তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰো হৈ থাকিব যে মই কি পদ পাম। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) সদায় ধ্যান ৰাখিব লাগে - আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান, আমি অতি মৰমিয়াল হৈ থাকিব লাগে। পৰস্পৰ কেতিয়াও লুণীয়া পানীৰ দৰে (অপ্ৰীতিকৰ; মিলাপ্ৰীতিৰ অভাৱ) হ'ব নালাগে। প্ৰথমে নিজক শুধৰাব লাগে তাৰ পাচত অন্যক শুধৰাবৰ বাবে শিক্ষা দিব লাগে।

(2) যেনেকৈ পিতা পবিত্ৰতাৰ, সুখ, প্ৰেম আদি সকলো গুণ আছে, তেনেকৈ পিতাৰ সমান হ'ব লাগে। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম কৰিব নালাগে যাৰ বাবে সৎগুৰুৰ নিল্দুক হৈ যাব। নিজৰ চাল-চলনৰে পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব লাগে।

বৰদান: লাইন ক্লীৰ (স্বচ্ছ বুদ্ধিযোগ)ৰ আধাৰত নাম্ভাৰৱান (এক নম্বৰ)ত পাছ (উত্তীৰ্ণ) হওঁতা এভাৰ-ৰেডী (সদা প্ৰস্তুত) হোৱা
সদায় এভাৰ-ৰেডী (সদা প্ৰস্তুত) হৈ থকা - এয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্ব। নিজৰ বুদ্ধিৰ লাইন এনেকুৱা ক্লীৰ (স্বচ্ছ) হ'ব লাগে যাতে পিতাৰ যি কোনো ইংগিত পালেই - এভাৰ-ৰেডী। সেই সময়ত যাতে একো ভবাৰ দৰকাৰ নহয়। অকস্মাৎ এটিয়ে প্ৰশ্ন আহিব - অৰ্ডাৰ (আদেশ) হ'ব - ইয়াত বহি যোৱা, ইয়াত আহি উপস্থিত হোৱা সেই সময়ত কোনো কথা বা সম্বন্ধ যাতে স্মৃতিলৈ নাহে তেতিয়া নাম্ভাৰৱান (এক নম্বৰ)ত উত্তীৰ্ণ হ'ব পাৰিব। কিন্তু এই সকলোবোৰ অকস্মাতে অহা পৰীক্ষা হ'ব - সেই কাৰণে এভাৰ-ৰেডী হোৱা।

স্লোগান: মনক শক্তিশালী কৰিবলৈ আত্মাক ঈশ্বৰীয় স্মৃতি আৰু শক্তিৰ ভোজন দিয়া।

!! ওঁম্ শান্তি !!